

### Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 listopada 2015 r.;
- definitywne rozstrzygnięcie skargi o stwierdzenie nieważności oraz stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r.<sup>(1)</sup>;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok potwierdził decyzję Komisji w sprawie pomocy państwa, dotyczącą szeregu środków przyjętych przez hiszpańskie władze publiczne w celu zagwarantowania, aby sygnał naziemnej telewizji cyfrowej (NTC) dotarł do oddalonych regionów terytorium kraju, które zamieszkuje jedynie 2,5 % populacji. W decyzji tej Komisja uznała, że z praktycznego punktu widzenia usługa taka nie zostałaby zaoferowana na rynku, gdyby interwencja władz publicznych nie miała miejsca. Pomimo to Komisja zaprzeczyła, że chodzi tu o usługę w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) i potwierdziła, że z formalnego punktu widzenia usługa ta nie została „jasno” zdefiniowana i powierzona przez władze publiczne. Instytucja ta stwierdziła także, że w każdym razie władze publiczne nie były uprawnione do wyboru określonej technologii na etapie organizacji UOIG.

Pierwszy i jedyny zarzut odwołania: naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 14, art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TFUE, a także protokołu nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym i protokołu nr 29 w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich.

W odwołaniu podkreślono w szczególności, że w zaskarżonym wyroku Sąd popełnił następujące błędy:

- ewidentnie naruszył granice „oczywistego błędu” przy badaniu różnych aktów przyjętych przez władze publiczne w związku z definiowaniem i powierzaniem UOIG;
- w sposób nienależyty ograniczył „szeroki zakres uznania” państw członkowskich, którym dysponują one zarówno przy definiowaniu, jak i przy „organizacji” UOIG, i który obejmuje zatem decyzję o wyborze szczegółowych zasad świadczenia UOIG oraz decyzję o wyborze konkretnej technologii, bez względu na to, czy decyzje te zawarte są w akcie definiującym usługę, czy też w odrębnym akcie;
- dokonał błędnej analizy obowiązujących przepisów prawa hiszpańskiego;
- nie uwzględnił okoliczności, że „zdefiniowanie” UOIG i „powierzenie” takiej usługi jednemu przedsiębiorstwu lub większej ich liczbie może zostać dokonane mocą odrębnych aktów;
- nie uwzględnił okoliczności, że dla „zdefiniowania” UOIG i „powierzenia” takiej usługi nie jest wymagane posłużenie się konkretnym sformułowaniem lub wyrażeniem, ale przeprowadzenie analizy merytorycznej i funkcjonalnej;
- zanegował zastosowanie protokołu nr 29 do w sprawie nadawania, dołączonego do TFUE oraz TUE.

<sup>(1)</sup> Decyzja Komisji 2014/489/UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/2010] (ex NN 36/2010, ex CP 163/2009)] wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylii-La Mancha) (Dz.U. 2014, L 217, s. 52).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 listopada 2015 r. w sprawie T-541/13, Abertis Telecom S.A. i Retevisión I/Komisja, wniesione w dniu 5 lutego 2016 r. przez Cellnex Telecom S.A. i Retevisión I, S.A.**

**(Sprawa C-69/16 P)**

(2016/C 118/20)

Język postępowania: hiszpański

### Strony

Wnoszące odwołanie: Cellnex Telecom S.A., dawniej Abertis Telecom S.A. i Retevisión I, S.A. (przedstawiciele: J. L. Buendía Sierra i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i SES Astra

### Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 listopada 2015 r.;
- definitywne rozstrzygnięcie skargi o stwierdzenie nieważności oraz stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2013 r.<sup>(1)</sup>;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

### Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok potwierdził decyzję Komisji w sprawie pomocy państwa, dotyczącą szeregu środków przyjętych przez hiszpańskie władze publiczne w celu zagwarantowania, aby sygnał naziemnej telewizji cyfrowej (NTC) dotarł do oddalonych regionów terytorium kraju, które zamieszkuje jedynie 2,5 % populacji. W decyzji tej Komisja uznała, że z praktycznego punktu widzenia usługa taka nie zostałaby zaoferowana na rynku, gdyby interwencja władz publicznych nie miała miejsca. Pomimo to Komisja zaprzeczyła, że chodzi tu o usługę w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) i potwierdziła, że z formalnego punktu widzenia usługa ta nie została „jasno” zdefiniowana i powierzona przez władze publiczne. Instytucja ta stwierdziła także, że w każdym razie władze publiczne nie były uprawnione do wyboru określonej technologii na etapie organizacji UOIG.

Pierwszy i jedyny zarzut odwołania: naruszenia prawa w zakresie wykładni art. 14, art. 106 ust. 2 i art. 107 ust. 1 TFUE, a także protokołu nr 26 w sprawie usług świadczonych w interesie ogólnym i protokołu nr 29 w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich.

W odwołaniu podkreślono w szczególności, że w zaskarżonym wyroku Sąd popełnił następujące błędy:

- ewidentnie naruszył granice „oczywistego błędu” przy badaniu różnych aktów przyjętych przez władze publiczne w związku z definiowaniem i powierzaniem UOIG;
- w sposób nienależyty ograniczył „szeroki zakres uznania” państw członkowskich, którym dysponują one zarówno przy definiowaniu, jak i przy „organizacji” UOIG, i który obejmuje zatem decyzję o wyborze szczegółowych zasad świadczenia UOIG oraz decyzję o wyborze konkretnej technologii, bez względu na to, czy decyzje te zawarte są w akcie definiującym usługę, czy też w odrębnym akcie;
- dokonał błędnej analizy obowiązujących przepisów prawa hiszpańskiego;
- nie uwzględnił okoliczności, że „zdefiniowanie” UOIG i „powierzenie” takiej usługi jednemu przedsiębiorstwu lub większej ich liczbie może zostać dokonane mocą odrębnych aktów;
- nie uwzględnił okoliczności, że dla „zdefiniowania” UOIG i „powierzenia” takiej usługi nie jest wymagane posłużenie się konkretnym sformułowaniem lub wyrażeniem, ale przeprowadzenie analizy merytorycznej i funkcjonalnej;
- zanegował zastosowanie protokołu nr 29 w sprawie nadawania, dołączonego do TFUE oraz TUE.

<sup>(1)</sup> Decyzja Komisji 2014/489/UE z dnia 19 czerwca 2013 r. w sprawie pomocy państwa SA.28599 [C 23/10] (ex NN 36/10, ex CP 163/09)] wdrożonej przez Królestwo Hiszpanii na rzecz rozwinięcia naziemnej telewizji cyfrowej na obszarach oddalonych i mniej zurbanizowanych (poza regionem Kastylia-La Mancha) (Dz.U. 2014, L 217, s. 52).